

Petr Akopov: Bidenova Amerika se opět chce stát planetárním diktátorem: Více bombardovat. Více státních převratů. Jak vychovat Američany pro Nový světový řád? Musíme ho zavést tvrdou rukou

- CZ24 News | 3. března 2021

Petr Akopov se pozastavuje nad hysterickými a domýšlivými plány mluvčího amerických globalistů, který připouští jedinou možnou budoucnost – obnovení role světového čteníka – ať to stojí, co stojí

Amerika se vrací, říká Joe Biden – což znamená, že s ním budou Spojené státy opět hrát vedoucí roli ve světové politice, budou prosazovat demokratické hodnoty a utužovat vztahy se spojenci. Jinými slovy, USA budou opět odpovědné za globální světový řád – a časy národního egoismu v Trumpově stylu skončily.

Zbytek světa vzal tento hlasitý slogan na vědomí – ale posudme, jak to zvládne v nových podmínkách.

Svět se změnil, a to ještě před Trumpovým prezidentstvím, a Washington se nyní znovu pokouší předstírat, že je „pánem hory“, a to navzdory faktu, že hora se již hroutí. A přestože je vnější situace pro USA nepříznivá, globalistická americká elita neuvažuje o žádném jiném scénáři – navíc radikální část establishmentu věří, že hlavní problémy země nepocházejí zvenčí, ale zevnitř. Protože hlavní překážkou vítězství světového liberálního řádu a zachování dřívějšího postavení Ameriky není Rusko nebo Čína, ale samotný americký lid, který nechápe, co mu prospívá a co je jeho posláním – je proto nutné mu vše důrazně vysvětlit:

„Nadešel čas, abychom Američanům řekli, že nemohou uniknout globální odpovědnosti a že musí myslet dál, než na obranu své vlasti. Musí pochopit, že cílem NATO a dalších spojení není bránit se přímým hrozbám vůči zájmům USA, ale vůči narušení řádu, který těmto zájmům nejlépe slouží. Je nutné jim upřímně říci, že úkol udržovat světový řád nikdy nekončí a musí ze za něj těžce platit, ale tento řád má přednost před jinými alternativami.“

Kdo by to měl lidem vysvětlit? „Joe Biden a jeho nová administrativa“ – a kdo to napsal? Robert Kagan – analytik Brookingského institutu a manžel Victorie Nulandové, nové tajemnice státního sekretariátu USA. Čili samotná administrativa si dala směrnicí a nyní ji bude plnit za každou cenu. Učit Američany milovat americký světový pořádek – ať to stojí, co to stojí.

Americké sebepodceňování

Kaganův článek ve Foreign Affairs má název „Supersíla. Ať se vám to líbí, nebo ne!“ A obsahuje jednoduchou myšlenku: Amerika je velmi silná, tak silná, že nechápe dosah svých sil a čas od času se chce uzavřít ve své pevnosti. A pouze v tom spočívá její slabost. Musíme to však Američanům vysvětlit – a tím zachránit svět, liberální hodnoty i samotnou Ameriku.

Podle Kagana se Američané po celou dobu své moderní historie neustále podceňovali:

„Většina historických tragédií minulého století byla způsobena jednáním velmocí, jejichž aspirace přesahovaly jejich možnosti. Američané mají opačný problém. Jejich schopnosti ke globálnímu prvenství přesahují jejich vnímání vlastního místa a role ve světě.“

Americké nepochopení vlastní moci a role vede k výkyvům směřování Ameriky – periodicky se snaží uniknout od odpovědnosti za světový řád a začít se chovat jako běžná velmoc:

„To znamenalo ochranu vlastních občanů, vlastního území, vlastního bohatství a přístupu k základnímu zboží. Neznamenalo to boj za udržení rovnováhy sil v Evropě nebo Asii, podporu demokracie nebo převzetí odpovědnosti za problémy ve světě, které se přímo netýkaly Američanů. Tento kontinentálně orientovaný náhled vládne i dnes. Nepopírá, že Spojené státy mají své vlastní zájmy, a předpokládá, že se jedná o stejné zájmy, jaké sleduje většina zemí světa.“

Ohlušující supervelmoc

Ale Spojené státy již celé století nejsou běžnou velmocí – a najednou by se jí měly stát, rozhorlil se Kagan. A nebezpečí spočívá v tom, že Státy, jak se již stalo, přestanou věřit ve vlastní sílu, že se začnou vzdávat své role – a to vytvoří iluzi jejich slabosti a vyprovokuje běsy:

„Ve výsledku Američané často jednali špatně. Jejich americko-kontinentální pohled na svět zplodil století divokých kotrmelců – netečnost střídala panika, mobilizace a intervence, za nimiž následovaly prohřešky a „válení se v příkopech“. To, že Američané nazývají relativně levné vojenské operace v Afghánistánu a Iráku „věčnými válkami“, je jen jedním z posledních příkladů jejich nepřipravenosti na složitý a nekončící úkol udržovat globální mír a předcházet hrozbám.“

A dále: „V obou případech Američané „vypadli jednou nohou ze dveří už v okamžiku, kdy vstoupili,“ což omezovalo jejich schopnost plně zvládat složité situace. Tento přístup „krok vpřed, dva vzad“, který se opakuje znovu a znovu, je matoucí a zavádějící pro spojence i protivníky, často do té míry, že vytváří konflikty, kterým by se dalo předcházet jasným a důsledným uplatňováním americké moci a vlivu ve jménu zabezpečení mírového, stabilního a liberálního světového řádu. Dvacáté století bylo plné mrtvol zahraničních vůdců a vlád, které Spojené státy nesprávně odhadly, od Německa (dvakrát) a Japonska až po Sovětský svaz, od Srbska až po Irák. Pokud Amerika nechce, aby stejný systém byl přítomen i ve 21. století – což je obzvlášť nebezpečné v konkurenci s Čínou, potom Američané musejí přestat hledat „východiska ze hry“ a přijmout roli, jakou jim přiřkl osud i jejich vlastní síla.“

Zvrácená Kaganova „železná“ logika zní: Američané by se měli ve své misi zbavit váhavosti, protože jakmile se začnou zadržovat, vyprovokuje to protivníky k avantýrám a USA jsou nuceny je zničit. Není však jasné, co Kagan myslí oněmi „omezeními“, které na sebe Američané uvalili a které jim neumožnily plně ovládnout situaci v Afghánistánu a Iráku. Málo bombardovali? Měli použít jaderné zbraně? Nedostatečně dlouho okupovali? Dvacet let nestačí – příště to bude čtyřicet? Ve skutečnosti je jasné, co vyvolává jejich nespokojenost: hloupí Američané prostě „nejsou schopni plnit složitý a nekončící úkol zachování světového míru“. A tak opět propadají dekadentní náladě:

„Číňané počítají s tím, že USA jsou v úpadku, a mnoho Američanů s tím souhlasí. Nebezpečí spočívá v tom, že současně s tím, jak Peking zvyšuje úsilí v uskutečnění toho, čemu říká „čínský sen“, Američané začínají panikařit. Právě v takových chvílích dochází k chybným propočtům.“

Zneužitá Amerika

Takže si to shrňme: Čína získává na síle – a Američané nereagují, a poté, co tento proces zašel příliš daleko, Američané najednou zpanikaří a zaútočí na Čínu? Proč by ale k tomu mělo vůbec dojít – ohrožuje snad Ameriku? Chce si snad pro sebe zabrat Kalifornii? Naprosto ne, mluvíme tu o čínské dominanci v Asii – a ta je z nějakého důvodu pro největší a nejstarší asijskou mocnost nepřijatelná? Nepřijatelná z pohledu USA, jejichž historie čítá 250 let? Pochopitelně nikoli – ale pouze z pohledu oné nadnárodní atlantické elity, jejímž jménem Kagan prorokuje. Američané jsou pro ni pouhým nástrojem, který musí být správně vyladěn pro boj za její vlastní globální nadvládu:

„Tvrdou pravdou je, že v reálném světě je jedinou nadějí na udržení liberalismu doma i v zahraničí podpora světového řádu napomáhajícího liberalismu, a jedinou silou, která tento řád může udržovat, jsou Spojené státy. Není to projev arogance, ale realismus založený na faktickém posouzení situace ve světě. A rozhodně to není jednoznačná výhoda. Ve snaze udržet tento řád Spojené státy používaly a budou používat sílu, někdy nerozumnou a neúčinnou, s nepředvídatelnými ztrátami a nejednoznačnými morálními důsledky. Ale taková už je moc.“

Jak ale přesvědčit Američany, aby nesli toto břemeno? Vyděsit je? To se děje pořád – tentýž Kagan vzpomíná na epizodu, když v roce 1947 (studená válka se SSSR již probíhala) Američané stále odmítali podporovat Řecko (v němž vypukla občanská válka – přičemž bez jakéhokoli zasahování z Moskvy) a Turecko (na které Stalin po roce 1945 tlačil – ale žádná válka tehdy nehrozila):

„Republikánský senátor Arthur Vandenberg v té době požadoval, aby Trumanova vláda „postrašila americký lid“, a Acheson (ministr zahraničí) viděl účelnost takovéto politiky, jak později připustil ve svých pamětech: bylo to „jasnější než jasné. Dokud byl komunismus jediným nepřitelem, všechno mělo význam. Každý čin byl aktem obrany.“

Nadvláda vyčerpává

Ale teď už strašáci nefungují. Ruskem strašili několik let a obviňovali ho z manipulace amerických voleb – a přesto to nijak výrazně neovlivnilo Trumpovu podporu. Strach z Číny? Ten také na Američany příliš nezabírá. Démonizace vnějších protivníků je prostě neúčinná. Kagan proto navrhuje jít jinou cestou: aby bylo možné i nadále udržovat americký globalistický postup, je nutné přesvědčit Američany, že opuštění této mise bude mít katastrofální následky. Nejen pro celý svět, ale především pro samotné USA:

„Jejich recepty trpí neopodstatněným optimismem ohledně možných alternativ světového řádu pod vedením USA. Realisté, liberální internacionalisté, konzervativní nacionalisté a progresivisté si zřejmě představují, že svět bude v pořádku a že zájmy USA budou stejně dobře ochráněny, aniž by Washington nadále zastával roli, kterou hrál posledních 75 let. Ale ani současné dějiny, ani nynější situace ve světě takový idealismus neospravedlňují. Alternativou k americkému světovému řádu není švédský světový řád. Nebude to svět právního státu a mezinárodních institucí, ani svět triumfu osvícenských ideálů. Bude to svět mocenského vakua, chaosu, konfliktů a politických přehmatů. Bude to opravdu žalostná podívaná.“

To znamená, že svět bez Ameriky upadne do chaosu? Kým by Američané museli být, aby se tomu dalo uvěřit? Desetiletí politiky intervencionismu nejenže nevedla k prosperitě a klidu ve světě (stačí se podívat na Blízký východ), ale také neudělala Ameriku silnější a vnitřně jednotnější. Právě naopak – čím déle Američané nesli břemeno světové nadvlády, tím více se prohlubovaly rozpory a konflikty uvnitř USA.

Odpovědí možná může být okolnost, že zájmy a cíle globalistické části amerického establishmentu a amerického lidu jako takového si navzájem odporují – a čím dále, tím ostřejší tento rozpor bude? Nebo že existence USA jako národního státu je neslučitelná s jejich rolí globální „supervelmoci“? Budoucnost amerického lidu a jeho státu bude záviset na pochopení těchto otázek samotnými Američany – a Robert Kagan nemá žádné argumenty, které by Američany donutily dál pracovat pro cizí zájmy.

Zvláště v situaci, kdy strach už přestává fungovat.

Autor: Petr Akopov

Překlad: protiproud.cz

Zdroj: <https://ria.ru>